

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa A. G.

przeciwko J. S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 sierpnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 3 listopada 2016 r. w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego stosownie do jego wyniku.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej. W jego ocenie sporne pozostaje, czy powódka może domagać się od pozwanego złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu prawa własności samochodu ciężarowego oraz naczepy nabytych po zakończeniu umowy leasingu, skoro na skutek sprzedaży powód przestał być ich właścicielem.

Pozwany podał nadto w wątpliwość, czy istnieje podstawa prawna do domagania się przez powódkę przeniesienia własności wskazanych ruchomości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Pozwany nie sprostął wymogowi wykazania oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

W szczególności za oczywiste zasadny nie może zostać uznany zarzut bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd II instancji, że jest związany treścią wcześniejszego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 maja 2019 r., którym oddalono apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 13 czerwca 2018 r. Sąd Najwyższy w uchwale z 12 marca 2003 r. (III CZP 97/02, OSNC 2003, nr 12, poz. 160) uznał, że moc wiążąca wyroku orzekającego co do istoty sprawy dotyczy w zasadzie związania treścią jego sentencji a nie uzasadnienia. Reprezentowany jest jednak także pogląd, że w wypadku orzeczeń oddalających powództwo, gdy z sentencji nie wynika zakres przedmiotowy rozstrzygnięcia, wiążące mogą być również motywy rozstrzygnięcia zawarte w uzasadnieniu orzeczenia (zob. np. wyr. SN z 19 października 2012 r., V CSK 485/11). Niezależnie od pewnych wątpliwości, które nasuwają się co do trafności tego stanowiska, nie może ono zostać uznane za oczywście bezzasadne.

W tym stanie rzeczy, skoro podstawą oddalenia powództwa windykacyjnego przeciwko powódce było stwierdzenie nieskuteczności przeniesienia własności spornych ruchomości przez pozwanego na B. M., to podnoszone na uzasadnienie oczywistej zasadności skargi twierdzenia o braku legitymacji biernej pozwanego wobec sprzedaży ruchomości są pozbawione uzasadnionych podstaw. Na wniosek ten nie ma wpływu fakt, że B. M. wywiodła w tej sprawie skargę kasacyjną, gdyż nie podważa to prawomocności wydanego orzeczenia.

W przywoływanej w dalszej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacji co do braku podstawy prawnej domagania się przez powódkę przeniesienia własności ruchomości, pozwany usiłuje w istocie kwestionować poczynione przez Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne i dokonaną ocenę dowodów. Zarzuty oparte na takich podstawach nie podlegają badaniu w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wbrew twierdzeniom pozwanego okoliczności wynikające z akt postępowania przygotowawczego w sprawie dotyczącej przywłaszczenia mienia nie stanowiły podstawy ustalenia istnienia zobowiązania pozwanego do przeniesienia na powódkę własności pojazdów, a jedynie dodatkowo potwierdzały treść

złożonych przez strony oświadczeń woli. Nie ma uzasadnionych podstaw, aby twierdzić, że przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny wykładnia tych oświadczeń była oczywiście nieprawidłowa. Przeciwnie, należy uznać, że znajdowała ona uzasadnienie w okolicznościach sprawy, które zostały poddane szczegółowej analizie - zarówno co do istnienia podstawy prawnej żądania przeniesienia własności, jak i zakresu tego żądania w kontekście uiszczania przez powódkę za pozwanego rat leasingowych za ciągnik siodłowy oraz przyczepę, a także sfinansowania przez powódkę ich wykupu.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów jest równa wynagrodzeniu adwokata wynikającemu z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw